

MISJONSMAGASINET

JUNI 2010 – LØSSALG KR. 40,-

■ Den virtuelle kirken vokser

■ Verdens fattigste rammes av tørke

Slaver

PÅ BILLIGSALG

Aldri har slaver kostet mindre enn de gjør i dag. Derfor behandles de også dårligere enn noen gang.

04 Jeanette Isabell Pettersen
bærer bibler inn i Kina.

08 Mediemisjonærer
trues på livet.

14 Tørke herjer verdens
fattigste land.

18 Vil sende misjonærer
tilbake til Vesten.

22 «Natasha» var
tvangsprostituert
i Norge.

LEDER

Grenseløst magasin

Fortsatt har ca 30 prosent av jordens befolkning ennå ikke hørt evangeliet om Jesus. Det er vår utfordring.

Kallet Jesus ga sine disipler, om å gå ut og gjøre alle folkeslag til etterfølgere av Ham, gjelder fortsatt. Det er vårt oppdrag i 2010.

Evangeliet kom til Norge omkring år 1000. Det var engelske og irske mun-ker som trosset frykten for vikingene og reiste til Norge som misjonærer.

Magasinet du nå sitter med i hendene er en nyskaping som PYM, IBRA og KS har gått i samarbeid om. Vi har en felles lidenskap som drivkraft: Evan-geliet må ut til så mange som mulig. Oppdraget er ennå ikke fullført.

Vårt ønske med M2 er at innhol-det skal inspirere og motivere deg til å ta oppdraget på alvor.

I 2010 ser fortsatt Gud etter mennesker som er villige til å gå: Til naboen, til kollegaen, til byen, til de utslåtte, til de vellykkede; i Norge og til hele verden.

Du og jeg er kalt til å leve for noe større enn oss selv. Våre liv har en hen-sikt - å bre ut Guds rike enten det er i nabolaget eller i en annen kultur.

Misjon er ikke menn og kvinner med tropehjelm og lendeklede. Misjon er en livsstil. Og den er grenseløs. Det er å leve i samsvar med det oppdrag Gud ga oss i det vi sa ja til Ham som Herre i våre liv, enten det er på Toten eller i Kuala Lumpur. **NE**

«Evangeliet må ut til så mange som mulig. Oppdraget er ennå ikke fullført.»

KOMMENTAR

Hva er det viktigste i livet?

Noen vil kanskje si at det viktigste for ethvert menneske er å bli kjent med Jesus og bli frelst. Det er på ingen måte vanskelig å være enig i det. Men ved siden av det? Etter at du har tatt imot frelsens gave og løftene om et evig liv, hva er da det viktigste i livet ditt?

I dag finnes det om lag 6,7 mil-liarder mennesker på jorda, fordelt på 16.349 folkeslag. Av disse er det 2,75 milliarder mennesker som er fordelt på 6.644 såkalte «unådde folkeslag». De fleste av disse menneskene bor innenfor «10-40 vinduet». IBRA's visjon er at alle mennesker, uansett hvor på kloden de bor, skal få muligheten til å høre evangeliet på et språk de selv forstår.

Jeg er enig i at det viktigste i livet er å kjenne Jesus. Det som allikevel er minst like viktig, er å gjøre ham kjent for andre. Jeg er overbevist om at alle som tror på Jesus, er enige i dette. Vi kan nå resten av verden med evangeliet hvis vi vil. Det kreves kun at vi har utholdenhet og fokus på oppdraget, helt til vi er i mål. Media er et av flere verk-tøy vi kan bruke for å nå dette målet.

Jeg er så glad for at vi, sammen med PYM og KS, nå lanserer dette nye misjonsbladet. Her får vi muligheten til å synliggjøre hele bredden av det enorme misjonsarbeidet som alle kristne er en viktig del av. Håper du finner stor glede og mye inspirasjon i alt det som presenteres og at du blir motivert til nye runder for arbeidet for evangeliet. **NE**

Jan Nestvold
Daglig leder, IBRA Media Norge

Anne Gustavsen
Ansvarlig redaktør

KOMMENTAR

Hemmelig misjon?

PYM er i flere viktige omstillingsprosesser. Vi jobber blant annet med strukturelle og økonomiske omstillinger, ikke minst ser vi det som helt avgjørende at vi i større grad får profilert misjon overfor nye målgrupper. Naturligvis bruker vi hundre års-jubileet for å sette misjon på dagsorden, og vi er veldig glad for at vi nettopp i jubileumsåret har fått til dette nye misjonsmagasinet.

Vi ønsker fortsatt å sette fokus på misjon i alle menighetene som vi representerer. Vi vil gjøre det på en bedre og mer moderne måte. Det er et hovedmål for oss at barn og unge blir mer bevisst på den globale oppgaven Jesus har gitt oss. Vi vil at misjon skal være samtaleemne på skolene og i hjemmene. Vi drømmer om at globaliseringens enorme dynamikk også skal slå ut i internasjonalt engasjement blant unge mennesker. Vi ber om at den store reiselysten som preger vårt folk, skal føre til at flere ser seg selv som medarbeidere for Guds rike i en fremmed kultur.

En kan sitte igjen med det inntrykket at norsk pinsemisjon er en godt bevart hemmelighet. Den hemmeligheten skal vi gjøre alt for å avsløre overfor så mange som mulig. Vårt misjonsarbeid er mye mer omfattende enn det folk flest er klar over. Det har større ringvirkninger enn det vi noen gang får oversikt over. Det ønsker PYM at folk flest skal bli klar over. **ME**

Bjørn Bjørnø
Generalsekretær, PYM

MISJONSBILDET

Mens man i Afrika vinner mennesker med garn, er det stangfiske som gjelder i Japan. Asias mest sekulære land har ikke akkurat utmerket seg som et land med stor menighetsvekst. De fleste menighetene er små, og mennesker vinnes en for en. Slik er det også når det er dåpshandlinger. Bildet av en mann som blir døpt i Fukui er talende for situasjonen. Han har tatt et godt tak i kanten på dåpskummen, og stritter vel egentlig godt imot. Forhåpentligvis kom han under vann – med høyrearmen også! **ME**

M2 Misjonsmagasinet M2 utgis av KS Publikasjoner AS i samarbeid med stiftelsen IBRA Media Norge og foreningen De Norske Pinsemensnigheters Ytremisjon (PYM).

Ansvarlig redaktør:

Anne Gustavsen anne@k-s.no

Redaktør:

David André Østby david@k-s.no

Bilagsredaktør:

Rakel E. Berntzen rakel@k-s.no

Markedsansvarlig:

Håkon Skaug hakon@k-s.no

Design, layout og bildebehandling:

David André Erichsen david@daesign.no

For abonnement eller andre henvendelser kontakt:

KS Publikasjoner AS

Adr: Postboks 1180 Sentrum, 0107 Oslo

Epost: post@k-s.no Tlf: 22 75 75 75

PYM Adr: Postboks 2, Tveita, 0617 Oslo

Epost: post@pym.no Tlf: 22 75 91 20

IBRA Media Norge

Adr: Postboks 2, Tveita, 0617 Oslo

Epost: post@ibra.no Tlf: 22 75 75 40

Miss Undercover

Hva gjør en 21 år gammel norsk jente i Hong Kong om hun ikke shopper?

Tekst: **Rakel E. Berntzen** – Foto: **Elin Slotten**

Hun kamouflerer bibler i store koffertferter og bærer dem inn i Kina. Det er mye informasjon hun ikke kan ut med. Det får man vel godta fra en misjonær under cover. Hun vil ikke si hvor mye de frakter med seg på en god dag eller hvor de leverer biblene.

– Organisasjonen må være anonym, men jeg kan si såpass at kristne har båret bibler inn i Kina siden turister først slapp inn der. Og det pågår fremdeles i dag, avslører Jeanette Isabell Pettersen (21) fra Holmestrand.

– *Hva fikk deg til å gjøre dette?*

– Jeg hørte om organisasjonen fra ei venninne som tidligere hadde besøkt arbeidet. Der og da bestemte jeg meg for at en dag ville jeg gjøre det samme. Jeg tror Gud kalte på hjertet mitt, og så ble det opp til meg hva jeg ville gjøre med det. Du kan si det slik at dørene åpnet seg og nå er jeg her.

Hverdagsliv

På basen jobber både korttidsarbeidere og langtidsarbeidere i alle aldre.

– Det er også mulighet for foreldre med små barn, eller «barn i armene» å være involvert. Hvem som helst kan gjøre denne jobben godt, og vi har sterkt behov for flere frivillige, sier Jeanette.

For henne, som blir i Hong Kong en god stund, er bibelbæringen bare en liten del av arbeidet. Mens noen holder oversikt over de daglige avgangene, får andre ansvar for å ta seg av teamene som kommer på korttidsoppdrag.

JEANETTES BØNNEBEHOV

Be for sikkerhetsteamene på grensen, for kontakter i Kina og for styrke for våre arbeidere i Hong Kong. Vi trenger flere medarbeidere og støttepartnere.

! Ønsker du å bære bibler inn i Kina for denne organisasjonen – enten på korttid eller langtidsmisjon? Ta kontakt på vidar@gol.com

Hvis Jeanette får ansvar for å pakke bibler, er hun den første som kommer til kontoret om morgenen og den siste som drar om kvelden.

De dagene Jeanette skal bære bibler inn i Kina, kan hun ta så mye som tre turer på en dag.

Det kommer an på hvor langt inn de må reise. De kan nemlig ikke velge samme møtested hver gang.

Risiko

– En tur kan ta fra tre timer til syv timer på det meste. Det kommer an på om man blir stoppet eller ikke, og om alle møter på møtestedet, forteller Jeanette.

Det kan virke som om hverdagen er litt mer spenningsfylt for Jeanette enn for den gjengse nordmann.

Hvor farlig er egentlig dette?

– For oss som ikke er fra Hong Kong eller kinesisk statsborger er risikoen svært liten. Riktignok tillater ikke myndighetene fri frakt av bibler inn i Kina, men i praksis kommer det an på mengden. Selv de gangene vi blir stoppet får vi ofte lov til å ta med oss en bibel eller to. Så lenge vi er høflige og ærlige, går det som regel bra, sier Jeanette.

På andre siden venter kinesiske kristne som har bestilt biblene. De frakter dem videre til mennesker som ofte har ventet lenge, kanskje tiår, på sin egen kopi.

Enkelte hevder at bibelbærere er overflødige i Kina. Er det ikke slik at bibler både trykkes og selges i Kina?

TREKKER KOFFERT: Hvem skulle tro at Jeanette Isabell Pettersen hadde kofferten full av bibler? – Vi har et ansvar for å hjelpe dem som ønsker et eksemplar av Bibelen, sier hun.

– Om det på noen måte hadde vært nok bibler i Kina, så ville vi ikke ha fått de forespørslene vi får, sier Jeanette.

Organisasjonen som hun jobber for mottar forespørsler om tonnevis av bibler i året. Det finnes flere andre organisasjoner som jobber på samme måten. De mottar også forespørsler.

Store behov

Kinesiske myndigheter gir det eneste trykkeriet i Kina som har lov til å trykke bibler kun lov til å trykke et visst antall bibler i året. Dette beregnes ut fra behov som Tre Selv-kirken legger frem for myndighetene. Under 30 millioner av Kinas totalt 140 millioner kristne er medlemmer av denne registrerte kirken. Ifølge Jeanette er dette den største forklaringen på hvorfor de mangler bibler.

– I tillegg kan biblene bare kjøpes i Tre Selv-kirkene, og disse finnes hovedsakelig bare i byene. Når 70 prosent av befolkningen bor på landsbygda, sier det seg selv at de aller fleste kinesiske kristne ikke har tilgang til en bibel. Også internasjonale kirker har rettigheter til å selge bibler i Kina, men her må man være utlending og vise pass for å komme seg inn, forklarer Jeanette.

Hun mener alle vestlige kristne har godt av å vite hvordan kristne i andre deler av verden lever.

– Tenk, det kunne vært deg eller meg som gikk i en undergrunnsmenighet i Kina, vel vitende om at vi risikerte forfølgelse for å gå på et møte. Vi har et ansvar for å hjelpe dem, i alle fall dem som ønsker et eksemplar av Bibelen. Det er tross alt livets bok, visdommen om Gud og rettesnoren for våre liv, sier hun. **VE**

Kall, kall ikke?

PÅ BLINK: For Louise Venheim var en sterk kallopplevelse nødvendig for at hun skulle handle på den.

Trenger man et spesielt kall for å være misjonær, når Jesus har bedt oss om å gå ut?

Tekst: **Rakel E. Berntzen** – Foto: **Elise Jacobsen**

Er det grønt lys, trenger du ikke vente på at en konstabel skal vinke deg gjennom krysset. Dette sa Nicky Gumble. «Gå derfor ut», sa Jesus. Trenger man da et spesielt kall for å være misjonær?

– Gud har et generelt kall til alle troende, og det trenger vi ingen bekræftelse på. Han har gitt oss et grønt lys som vi kan gå på, men behovene er mange, og ingen av oss kan dekke dem alle, sier Mette Marie Bommen, integrasjonsleder i Baptistsamfunnet. Hun mener derfor

Mette Marie Bommen

det er viktig å søke Gud, slik at vi kan få nåde og bli ledet av Den Hellige Ånd.

Hun forklarer seg med et eksempel fra eget liv. For mange år siden ledet hun evangeliseringsarbeidet til Pinsekirken i Sandvika. Til tross for at hun hadde gode erfaringer fra gatemøter i Oslo fra tidligere, opplevde de lite resultater denne gangen.

mennesker til mer enn fremmede folkeslag:

– Han kan gi kall til en etnisk gruppe, til unådde folkeslag generelt, til barn og ungdom, til samfunnets utslåtte, til en yrkessammenheng, til å utrykke Gud gjennom kunst, til bønn og tilbedelse osv. Tradisjonelt sett har mange også snakket om et livskall, men jeg tror Gud kan lede forskjellig i ulike faser av livet, sier hun.

Så et behov

Rune Edvardsen hadde aldri drømt om å bli verdensevangelist som faren, Aril Edvardsen, men se på han nå. Nå drifter han Troens Bevis verdensevangelisering og reiser jorden rundt som sanger og evangelist.

– Jeg har ikke gått i mine fars fotspor, presiserer han. – Jeg går i Jesu fotspor, men i mine egne sko. Jeg har hatt veldig behov for å finne ut hva min

plass er, uten familiær påvirkning. Avgjørelsene er tatt i prosesser. Jeg trodde ikke så mye om meg selv, men da ingen andre fylte de behovene jeg så, fikk jeg trå til, sier Edvardsen.

Rune Edvardsen

Mange kan vente hele livet på å komme til et annet land for å virke i kallet sitt, men ifølge Rune Edvardsen trenger det ikke være så komplisert: – Du har ikke noe i Afrika å gjøre, hvis du ikke kan fungere i oppdraget i hverdagen. Jeg tror at Gud la ned i oss talenter og lyst til å gjøre forskjellige ting. De egenskapene vi har – det som løfter oss – det er det man er ment å gjøre. Gud har bedt oss alle om å gå ut i all verden. For meg er denne verdenen stor, for andre er den nabolaget. Det er ikke så viktig. Vi har fortsatt det samme oppdraget, sier Edvardsen. Han har ikke tid til å snakke mer, fordi han må rekke et fly. Til Indonesia.

Ansvarsfraskrivelse

Johannes Redse, rektor for Gå Ut Senteret og misjonær i Elfenbensk-

kysten i 11 år, vil også pirke borti den tradisjonelle kallstankegangen.

– Oppfatningen om at kall bare gjelder misjonærer, pastorer og prester har tatt ansvaret bort fra kristne flest. Jeg savner en større bevissthet rundt kal-

Johannes Redse

let blant alle kristne. For tenk om vi alle spurte Gud om hva han vil vi skal gjøre der vi er, sier han.

Han kan merke at kallsbegrepet har endret seg i takt med at verden har blitt mindre.

– Til enkelte tider

har dette med kall blitt veldig stort og voldsomt. Hvis du reiste

«Gud har bedt oss alle om å gå ut i all verden.»

«Jeg er veldig takknemlig for at Gud har vært så tydelig med meg.»

til Kina for 100 år siden var sannsynligheten stor for at du ble gravlagt der. Da ble kallet en stor sak rent følelsesmessig, både for de som reiste og for omgivelsene. Og antagelig trengte man en veldig sterk bekræftelse for å reise ut, sier Redse.

Trengte tydelig kall

For Louise Venheim har nettopp en sterk kallsopplevelse vært nødvendig. Selv fikk hun et tydelig kall til Kina.

– Uten den tydelige kallsopplevelsen kunne jeg ikke forlate alt for å flytte til andre siden av kloden. Jeg tror heller ikke at jeg ville ha valgt Kina, hvis jeg skulle resonnerer meg fram til et land, men nå har jeg verdens beste grunn til å reise dit. Jeg er veldig takknemlig for at Gud har vært så tydelig med meg. Det gjør at jeg våger å satse på dette, forklarer hun.

Etter år med forberedelser og uttalige teamturer, har Louise sagt opp jobben som lærer for å flytte til Kina. Hun mener alle kristne bør være bevisst det kallet som Jesus gir i misjonsbefalingen, og dersom man opplever en draging mot noe spesielt, kan man be om tydelige bekræftelser:

– Hvis man tror man kanskje har et kall til noe bestemt, bør man be Gud om å bekrefte dette. Det er veldig viktig å være sikker i sin sak, slik at man beholder tryggheten når utfordringene kommer, sier hun.

– Så jeg tok tid til å be. Etter et år kjente jeg en draging mot å starte et flerkulturelt arbeid i menigheten. Plutselig strømmet det til mennesker som var vid åpne for Gud. Mange ble frelst og opplevde helbredelse og utfrielse. Da traff vi på det Gud i sin nåde hadde for den tiden, forklarer Bommen.

Ulike kall

På den tiden lå allerede Nepal i hjertet hennes. Opplevelsen ble bekreftet av en vilt fremmed kvinne som fikk et ord til henne; Nepal. En annen kvinne tegnet et omriss av landet da hun ba for Mette. Hun reiste til Nepal i en ni års periode, og bodde der i tre år. Da opplevde hun at tiden der var over.

– Hvordan merker man hva man er kalt til?

– Jeg tror folk kan oppleve kall veldig forskjellig, som alt fra en liten «draging» i en retning, et sterkt ønske om å gjøre noe for Gud, til en drøm, visjon eller kanskje til og med skriften på veggen og et hørbart kall, forklarer hun.

Bommen tror likevel at Gud kaller

Rekordresponss tross forfølgelse

I innboksen finner IBRA både frelsesrapporter og bombetrusler.

Tekst: **Rakel E. Berntzen**

Responsen på IBRAs arbeid i Midtøsten og Nord Afrika har slått alle rekorder. Aksjon Ibrahim er et kristent nettverk som samler skandinavisk pinsemisjonsarbeid i «araberverdenen». Formålet er å koordinere det voksende misjonsarbeidet i Midtøsten og nordlige Afrika og danne kontakter og relasjoner mellom lokale kristne i området. Siden IBRA begynte å sende kristne programmer i 1995, har responsen siden 2005 overgått deres største drømmer. Mens de i 2005 fikk gjennomsnittlig 5000 svarbrev i måneden, tiker det nå inn rundt 30 000 unike tilbakemeldinger.

– Dette er moro og veldig positivt, men også en meget stor utfordring for oppfølgingsarbeidet. Alle som tar kontakt får svar på sin henvendelse uansett hva det gjelder, sier Jan Nestvold, daglig leder i IBRA Media Norge. Han forklarer den sterke veksten med at kommunikasjonsmulighetene i denne delen av verden har økt kraftig, samtidig som deres arbeid har vokst.

Bombetrusler

De siste årene har antallet Jesus-etterfølgere blant den muslimske befolkningen vokst kraftig. I dag regner man med at det finnes flere frelste arabere med muslimsk bakgrunn enn frelste med kristen bakgrunn. Ifølge en intern undersøkelse fra 90-tallet tar i gjennomsnitt 700 mennesker i mot Jesus hver dag som et direkte resultat av IBRAs sendinger. Dette gjelder hele verden. De fleste av disse velger å være en etterfølger av Jesus, til tross for forfølgelse.

For ikke alle er like begeistret for programmene.

– Selv om det i stor grad er oppriktige og hyggelige tilbakemeldinger vi mottar, hender det at vi også opplever bombetrusler og trusler om drap, sier Nestvold.

Han har selv sett forfølgelsen av kristne på nært hold. For et par år siden, da noen av deres nære venner skulle åpne bokhandelen sin om morgenen, ble de overfalt, torturert og drept for sin tro. Ikke lenge etter overnattet han hos et kristent ektepar i Pakistan. To uker etter ble de begge brutalt

drept i sitt eget hjem. Det er knyttet noe usikkerhet til motivet bak drapene, men dette var viktige ledere for et stort kristent mediearbeid i Pakistan.

– Og da vi startet med døgnsendinger på satellitt i Tyrkia, måtte vi stenge etter bare 18 timer på grunn av alvorlige bombetrusler. Vi skiftet til en annen satellitt, og har nå sendt kristent TV i Tyrkia og til tyrkisktalende land i hele Europa 24 timer i døgnet i snart tre år, forklarer han.

Bengt Åke Bengtson

– Stor åpenhet

Bengt Åke Bengtson, regionsleder for IBRA i Midtøsten og Nord-Afrika, sier at kristne i denne delen av verden har rett til å utøve sin tro i kirker og privat, men å evangelisere blant ikke-kristne er strengt forbudt.

– Troende med muslimsk bakgrunn utsettes for forfølgelse både fra familien, sikkerhetspolitiet og fundamentalistiske grupper. Mange mister både familie og jobb, og tvinges til å flykte. Æresmord er en høyst reell trussel for nyomvendte med muslimsk bakgrunn, sier han.

Til tross for at det er forbudt for en muslim å bli kristen finnes det eksempler på hele familier som kommer til tro.

– Vil du si at det til tross for forfølgelse, er stor åpenhet for evangeliet i folks hjerter?

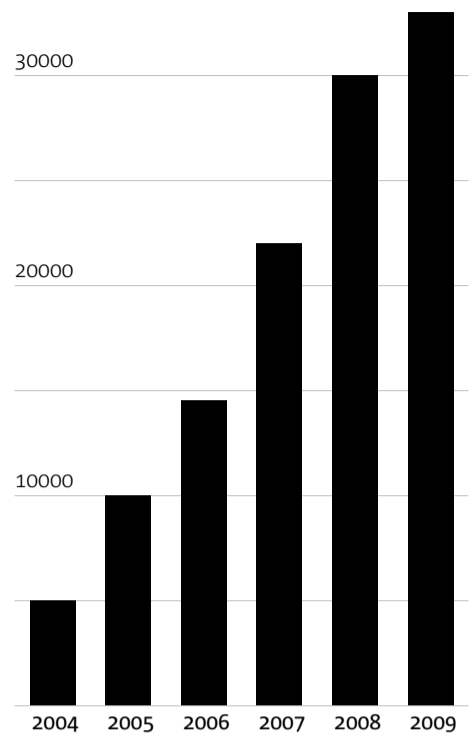
– Historien viser at forfølgelse aldri hindrer evangeliets utbredelse, og araberverden er intet unntak. Det finnes en enormt stor åpenhet for budskapet om Jesus, dersom det presenteres på rett måte, sier Bengtson.

I området rundt Middelhavet, sender IBRA 24 timer i døgnet på en tyrkisk satelitt kanal, tre arabiske satelitt TV-kanaler og skal starte sendinger på persisk i løpet av året. Utover dette sendes evangeliet på to FM-stasjoner, to MW-stasjoner og fire SW-stasjoner. I tillegg sendes det 24 timer i døgnet fra to radio-stasjoner over internett. **VE**

TIKKER INN: Både drapstruser og frelsesrapporter tikker inn i innboksen til IBRA. Alle som tar kontakt får svar på sine henvendelser.

Illustrasjonsfoto

Grafen viser responsen på programmene i Midtøsten og Nord-Afrika i gjennomsnitt pr. mnd.

AKSJON IBRAHIM

■ Aksjon Ibrahim er et nettverk av organisasjoner som arbeider for å nå den arabiske verden med evangeliet.

■ IBRA tok initiativ til samarbeidet for 15 år siden, og siden den gang har aksjonen utviklet seg til å bli et av verdens største samarbeidsfora for evangelisering.

■ I dette arbeidet tas alle mulige medier i bruk for å formidle evangeliet om Jesus Kristus.

■ Arbeidet som omfattes av nettverket er TV- og radiosendinger, bønnetjeneste (bønnenettverk), sosiale prosjekter og helsearbeid (diakoni).

■ IBRA Media er sentrale i Aksjon Ibrahim.

Virtuell kirke

Siste nysatsning innen mediemisjon blir en virtuell kirke på internett for nyomvendte arabere.

På den virtuelle globale kirken vil mennesker fra hele verden logge seg på via internett og følge en direkte sendt gudstjeneste.

– Når du kommer inn i kirken, vil du få muligheten til å bevege deg mellom ulike «kirkerom». Her tilbys ulike tjenester, for eksempel sjelesorg, forklarer Jan Nestvold, daglig leder i IBRA Media Norge.

Samtidig får lytterne muligheten til å stille spørsmål eller komme med tilbakemeldinger på programmet. Relevante spørsmål tas opp i plenum etter talen, og lyttere får dermed svar på sine egne og andres spørsmål relatert til det de har hørt under gudstjenesten.

En nettkirke er ikke ment å skulle erstatte fellesskap der troende møtes fysisk, men fordi mange troende i Nord-Afrika og Midtøsten ikke kjenner noen andre kristne, er det et stort behov for både undervisning og nettverksbygging. Den globale virtuelle kirken blir bare en del av Aksjon Ibrahim's satsningsområder.

Chat reddet kvinne fra selvmordstanker

«Anna» fra IBRA fikk en dag inn en chatmelding fra Fatema. På statusen sto det at hun ikke ville leve lenger. Fatema bor i Irak. I chatmeldingen med «Anna» fra IBRA skrev hun at hun var lei av krig, uroligheter og økonomiske og helsemessige problemer. Hun hadde konkludert med at den gud hun trodde på ikke ville lytte til hennes bønner.

– Etter hvert fikk jeg mulig-

heten til å fortelle kvinnen om Jesus. Etter å ha delt evangeliet med henne, tok Fatema imot invitasjonen. Hun aksepterte hans løfte om evig liv og fullkommen tilgivelse, beskriver «Anna».

I dag er Fatema en av hennes nære venner:

– Vi kommuniserer ofte over MSN, og hun gir stadig

uttrykk for at hun setter stor pris på oppmuntringen hun får gjennom Guds Ord. Fatema er ofte sammen med oss i studioet når vi formidler evangeliet til andre mennesker. Hun savner sårt det å ha en kristen venn eller venninne. Det eneste kristne fellesskapet hun har, er gjennom IBRA's radioarbeid. Det vanskelige livet i Irak til tross, Jesus har berørt hennes hjerte, og statuslinjen på hennes MSN-konto, «Jeg vil ikke leve lenger», er tatt bort, sier «Anna». **VE**

NYE LEDERE: Det norske ekteparet Arne Olav og Vivi Østrem flytter til Kypros for å bli daglig ledere ved Aksjon Ibrahims hovedbase. Foto: Privat

Nye utfordring

Aksjon Ibrahims hovedkontor på Kypros får norske ledere.

Til høsten tar Arne Olav og Vivi Østrem over den daglige driften av Aksjon Ibrahims hovedkontor på Kypros. Han skal være daglig leder med økonomi og personalsvar. Hun skal være koordinator og holde kontakt med teamene i regionen.

Styrke lederskapet

Bengt Åke Bengtson, regionsleder for IBRA i Midtøsten og Nord-Afrika, tror det norske paret vil styrke ledelsen i Aksjon Ibrahim.

– Et stort misjonsarbeid krever godt lederskap og koordinering, og senteret på Kypros spiller en viktig rolle i denne sammenheng. Her vil Arne Olav og Vivi styrke lederskapet, sier Bengt Åke Bengtson, regionsleder for IBRA i Midtøsten og Nord-Afrika.

Det blir ikke bare problemfritt for sauebøndene fra Moi å flytte inn i en byleilighet i et annerledes land.

– Å lære språk og forstå kodene i kommunikasjonen mellom mennesker i andre land kommer til å ta tid, sier Vivi. De er likevel ikke i tvil om at det er dette de ønsker.

Ekteparet og deres lokale menighet, Sion Moi, har vært opptatt av å nå unåde mennesker i det såkalte 10-40-vinduet. Ekteparet er særlig begeistret for de mulighetene som mediemisjon gir i en ny tid.

– Mulighetene ligger godt til rette for å spre det gode budskap og formidle kunnskap. Den unge generasjon i regionen som Aksjon Ibrahim retter seg mot, tar i bruk moderne teknologi og kommunikasjonskanaler, og dette gir oss et stort nedslagsfelt. Begrensninger ligger i per-

«Mulighetene ligger godt til rette for å spre det gode budskap og formidle kunnskap.»

sonell og økonomi. Derfor må innsatsen økes framover, sier Arne Olav.

Etter å ha fulgt IBRA gjennom flere år og besøkt basen på Kypros ved flere anledninger, er de imponert over langsiktigheten og strategiene deres. Ekteparet blir dessuten ydmyke i møte med forfulgte kristne i verdensdelen.

Ydmyke

– Gjennom våre kontakter har vi møtt uredde mennesker som gir alt for å dele evangeliet med sitt folk. Forfølgelse byr på utfordringer, men når man møter mennesker som trosser vanskeligheter som vi i vårt land ikke kan forestille oss, blir man ydmyk. Gjennom mediekanalene kan man gi støtte, hjelp og oppmuntring, sier Vivi, som er utdannet helsesøster.

De siste årene har hun hatt ansvar for asylsøkere. Arne Olav er utdannet innen økonomi og administrasjon og er i dag leder for et regnskapskontor med 20 ansatte. Begge har vært engasjert i lederskapet i Sion Moi. **VE**

Budskap som treffer

«Hvem er du? Hva gjør du? Hva betyr du? Det gir god design svar på. God design spisser ditt budskap.»

David André Erichsen
grafisk designer

Telefon: (+47) 970 35 284
Epost: david@daesign.no
Nettside: www.daesign.no

Takk KS, PYM og IBRA for at jeg får være med i deres flotte samarbeid med dette magasinet.

DAESIGN
spisser ditt budskap

Idé, tekst og grafisk design: David André Erichsen, Daesign AS Foto: Anne-Kari Myrvik

IBRAS SOMMERTURNÉ 2010 – ON THE ROAD

Sang- og musikk-møte...

...med
Ruth og Ole Johnny Larring

KOM OG OPPLEV

Ruth og Ole Johnnys fantastiske sang og musikk. Hør spennende og inspirerende rapporter og vitnesbyrd fra IBRA's arbeid.

Lørdag 22. mai kl. 19:	Filadelfia Mandal
Søndag 23. mai kl. 11:	Sion Moi
Søndag 23. mai kl. 19:	Filadelfia Tonstad
Mandag 24. mai kl. 18:	Filadelfia Vennesla
Torsdag 27. mai kl. 19:	Betel Gjerstad
Fredag 28. mai kl. 19.30:	Sion Åmli
Søndag 30. mai kl. 11:	Elim Kragerø
Søndag 30. mai kl. 19:	Filadelfia Grimstad
Onsdag 2. juni kl. 19:	Ringsaker Pinsemenighet
Fredag 4. juni kl. 19.30:	Arken Løten
Lørdag 5. juni kl. 19:	Filadelfia Trysil
Søndag 6. juni kl. 11:	Pinsekirken Elverum
Søndag 6. juni kl. 18:	Filadelfia Hamar
Onsdag 9. juni kl. 12:	Filadelfia Nord Odal
Torsdag 10. juni kl. 19:	Betania Vinstra
Fredag 11. juni kl. 19:	Øyer Pinsemenighet
Lørdag 12. juni kl. 19:	Pinsemenigheten Sion
Søndag 13. juni kl. 11:	Pinsekirka Heimdal
Søndag 13. juni kl. 19:	Betel Trondheim
Tirsdag 15. juni kl. 19:	Røros og omegn Pm.
Onsdag 16. juni kl. 19:	Tynset Pinsemenighet
Torsdag 17. juni kl. 19:	Alvdal Pinsemenighet
Lørdag 19. juni kl. 18:	Filadelfia Biri
Søndag 20. juni kl. 11:	Lillehammer Pm.
Søndag 20. juni kl. 18:	Salem Jaren
Torsdag 24. juni kl. 19.30:	Pinsekirken Nesodden
Fredag 25. juni kl. 19.00:	Hermansenteret Mjøndalen
Søndag 27. juni kl. 11:	Filadelfia Oslo
Søndag 27. juni kl. 18:	Filadelfia Drammen
Onsdag 30. juni kl. 19.30:	Filadelfia Kolbotn

SAMMEN NÅR VI DE UNÅDDE – IBRA DIN MEDIEMISJONÆR

IBRA

Støtt
Innsamlings-
aksjonen!
Se vedlagt giro

Verdens fattigste SULTER

Syv og en halv million mennesker mangler mat i Niger. Verst går det ut over barna i verdens fattigste land.

Tekst: **Anne Lise Søvde** – Foto: **Bent Lindberg**

Nå kan vi i verdens rikeste land gi av vår overflod. Over 50 prosent av befolkningen i Niger, ca 7,5 millioner mennesker, spiser ikke hver dag. To og en halv million nigerianere har ikke mat i det hele tatt. Myndighetene gir ikke ut tall på hvor mange som allerede har mistet livet.

Redningsaksjon

Misjonær og lege Bent Lindberg oppfordrer alle til å bli med på redningsaksjonen for Niger.

– Jeg ser hver dag foreldre som ikke har mat å gi barna sine. Barna blir underernært og utmattet, og står i fare for å sulte i hjel. Om Niger mister denne generasjonen, vil landet miste alle forutsetninger for å reise seg fra å være verdens fattigste land, sier Lindberg.

Han forklarer hva som gikk galt denne gangen. Innhøstning sluttet for tidlig, og avlingen i mars ble minimal. Hirsene rakk ikke å bli modne, noe som ga mindre og dårligere korn. En ny avling kan ikke sås før neste regntid, og da vil befolkningen måtte vente i tre nye måneder på en ny høst. Maten som må vare til neste innhøstning i september begynner allerede å ta slutt.

– Tiden fremover er derfor kritisk,

TØRKE: Nigers brønner er inntørket under katastrofen som rammer verdens aller fattigste land.

og dersom ikke internasjonal hjelp kommer, står flere millioner mennesker i fare for å miste livet, sier han.

Graver opp røtter

I nord er befolkningen hardest rammet. I Filingué, en av landsbyene hvor Bent og familien jobber, har de ikke høstet noen ting fra forrige avling.

– I Niger driver man selvbergingsjordbruk, og på grunn av fattigdommen sparer de ikke på noe fra år til år. Befolkningen i Filingué har dermed startet å grave opp røtter for å ha noe å døyve sulten med. Røttene inneholder lite næring, og det er usikkert hvor lenge de kan livnære seg på det. I Alambare

i sør, har befolkningen ennå litt hirse igjen. Der blander man kornet med blader som ennå finnes, slik at maten kan vare litt lengre, forklarer Lindberg.

Landsbygda i Niger lever tett opp til det man kaller naturalhusholdning, og svært få har mulighet til å kjøpe rent vann. Vann koster 30 øre for 20 liter.

Bare starten

– Det vi har sett til nå er bare starten på en langvarig matvarekrise, sier Lindberg.

– I de fire første månedene av 2010 er det allerede flere feilernærte barn enn i hele 2009, og det er nå framover det virkelig begynner å bli knapt med mat. Når avlingen er oppbrukt vil krisen slå inn

PÅ BUNN: På FNs rangeringsliste over levestandard i 182 land ligger Norge øverst og Niger nederst.

DETTE ER NIGER

- Niger rangeres aller nederst på FNs liste over levestandard HDI (Human Development Index). Nummer 182 av 182 land som tas med i kåringen. Norge rangeres som nummer 1.
- Antall innbyggere i Niger er 15,3 millioner.
- Nigers hovedstad er Niamey, med omtrent like mange innbyggere som Oslo.
- Den politiske situasjonen i Niger er svært ustabil, og 18. februar 2010 ble landet utsatt for ett av mange militærkupp de siste årene. Al Qaida opererer også her.
- Landet har sitt navn etter elven Niger som renner igjennom landet. Misjonæren David Livingstone var den første europeeren som seilte elven Niger.

TØRKEKATASTROFEN I NIGER

- FN har beregnet behovet for akutt nødhjelp på grunn av tørkekatastrofen til 190 millioner dollar. 60 prosent av befolkningen er rammet av sult, som en direkte følge av tørken.
- UNICEF forventer stor økning i antall barn med behov for behandling for alvorlig underernæring: 500.000 spedbarn i alderen seks til 23 måneder trenger terapeutisk ernæring. 1,2 millioner barn må ha behandling for moderat underernæring og 380.000 barn for akutt underernæring.
- 65 prosent av befolkningen lever i ekstrem fattigdom.
- Elementære behov som rent vann dekkes ikke for store deler av befolkningen, noe som resulterer i sykdommer som diaré, kolera, parasittsykdommer, dehydrering og utmattelse.
- Barnedødeligheten i landet er av de høyeste i verden. Hvert fjerde barn dør før fylte fem år. Mødredødeligheten er også ekstrem. Én av syv kvinner mister livet i svangerskap eller fødsel, mens i Norge er tallet én av 7700 kvinner. Forventet levealder i Niger er 43 år for menn og 46 år for kvinner.

for fullt, og ingen kan forutsi hvor mange liv som vil gå tapt. Vi er helt avhengig av hjelp utenfra.

Juni, juli og august blir de verste månedene. Regnet kan komme allerede i dag, men da må man enda vente tre måneder før en ny innhøstning. For en utarmet befolkning er det urealistisk å spare korn for å så til en ny avling. Sultens imperativ gjør sparing til ny avling til en umulighet for mange.

– Vi ser utmattede og underernærte barn på gatene. De som ennå har mat opplever et sterkt press til å hjelpe de fattigste. Særlig pastorer og kirkeledere opplever dette presset. Man ses på som en slags far i menigheten, og har ansvaret for at folk får mat, sier Lindberg.

– Hvordan kan vi hjelpe befolkningen i Niger?

– De fleste i Norge har mer enn nok å leve av og mulighet for å strekke seg litt økonomisk. Niger var rangert som verdens dårligste land å bo i før sultkatastrofen. Bak alle tallene skjuler det seg enkeltmennesker som lider. Det dere har gjort mot en av disse mine minste, sier Bibelen. Får vi inn nok penger, håper vi å kunne bruke deler av pengene på en måte som bidrar til å forebygge at det samme skjer igjen, i tillegg til å lindre den akutte nøden, sier Lindberg.

Misjonær og lege Bent Lindberg

Ingen av barnebarna til Malo Imonai har noe å spise.

Tekst: **Anne Lise Søvde** – Foto: **Bent Lindberg**

Mistet syv barn

Tørkekatastrofen rammer Malo Imonai og familien hver eneste dag. Hun lever i verdens fattigste land, Niger. Hun vet ikke sin egen alder og har aldri lært verken lese- eller skrivekunst. Sammen med mannen fikk hun ti barn. Av dem har kun tre fått leve opp. Underernæring, diaré og dehydrering er vanlige dødsårsaker i Niger. Landet har verdens høyeste barnedødelighet: En av fire barn dør før fylte fem år. Nå frykter hun også for barnebornas liv:

– Ingen av barnebarna mine har nok å spise, forklarer Imoani. De er konstant sultne og syke.

Hun stirrer tomt ut i luften. Malo vet godt hva lidelse og sult er, som så mange av Nigers fattige. Det har ikke regnet på mange måneder, og innhøstingen er ødelagt. Frøene som skulle vært sådd før neste regntid har befolkningen for lengst spist opp på grunn av den ekstreme sultkatastrofen. Temperaturen ligger godt over 40 grader, og utmattelsen brer om seg.

– Jeg prøver å finne blader i naturen som jeg kan blande ut hirsene med, slik at maten skal vare litt lengre. Noen ganger spør jeg naboene om hjelp og de gir oss litt mat, sier hun.

Drikker skittent vann

Befolkningen i Alambare, hvor Malo bor, har heller ikke tilgang på rent vann. Malo henter vann i en av brønnene i nærheten, men hun er ikke sikker på om hun kan bli syk av vannet. Drikkevann koster 30 øre for 20 liter, penger som Malo ikke har.

– Vi har ikke noe annet vann å drikke enn dette skitne vannet. Det er mulig å kjøpe rent vann fra vann-tårnet, men jeg har ingen penger.

Blikket går ned i bakken. For å døyve sultfølelsen tygger Malo på en pinne, men pinnen gir bare kortvarig lindring. Sultkatastrofen merkes på kroppen hele tiden. På spørsmålet om hvordan

BISTANDSVERKTØYET CHE: – HVA HAR DU I HUSET?

■ CHE-metoden står for Community Health Evangelisation/Education, og er et verktøy som brukes mye i bistandsarbeid med fokus på lokal samfunnsutvikling.

■ Filosofien bak CHE-metoden er at landsbyboerne selv skal definere hvilke problemer og hvilke ressurser de har og delta aktivt i løsningsorienterte refleksjoner for selv å kunne gjøre noe med problemene.

■ Viktige prinsipper i metoden er refleksjonsbasert undervisning i gruppe, bruk av lokale ressurser, lokalt eierskap, multiplisering og et helseperspektiv som tar hele mennesket på alvor.

■ Man samler landsbyens ressurspersoner til de første diskusjonene. Disse ressurspersonene skal sammen komme frem til hvilke behov som er mest prekære i landsbyen, hvilke ressurser lokalbefolkningen sitter på, og hvordan man best kan møte behovene med egne ressurser. Deretter velges det ut 20-35 frivillige som deltar i gruppeundervisningen. Disse går så ut i landsbyen og lærer opp andre etter prinsippet om multiplisering.

■ CELPA-kirken, som ble grunnlagt av norske og kongolesiske pinsemisjonærer, gir pastorer, evangelister, misjonærer og andre ledere opplæring til å tenke helhetlig om evangelisering - forebygging heller enn behandling, lokale ressurser og lokalt eierskap, samt multiplisering gjennom undervisning av nøkkelpersoner som igjen underviser andre.

sulten rammer henne, venter hun lenge før hun ser opp fra bakken og svarer:

– Det føles som om man er syk hele tiden. Sulten er konstant, og jeg blir svak. Arbeidet går tyngre, og det er ingen her til å hjelpe. Alle som har krefter har dratt til Benin for å finne jobb der.

Mange i samme situasjon

Historien til Malo er på ingen måte unik. 7,5 millioner av Nigers befolkning spiser ikke mat hver dag. 2,5 millioner mennesker har ikke noe å livnære seg med. Hayni Koye (bildet) jobber til vanlig hos andre jordbrukere, men

**Støtt
Innsamlings-
aksjonen!**
Se vedlagt giro

DØYVER SULTEN: Malo Imonai gjør som mange andre i Nigeria og tygger på

har for tiden ingen jobb på grunn av tørken. Hans egen åker ga nesten ikke noe avling fordi regnet sluttet for tidlig. Nå sitter han og familien igjen uten mat og uten penger til å kjøpe inn mat for.

– Vi sulter her i landsbyen, forteller Koye. – Hadde det ikke vært fordi andre i landsbyen ennå har litt korn, så hadde vi ikke hatt noe å spise. Den eneste muligheten vi har til å overleve er gjennom andres gaver.

Drikkevannet er omtrent en kilometer unna, men vannet er ikke rent. Vi har heller ikke hatt noe annet vann til å vanne åkrene våre med siden det sluttet å regne.

«Ingen av barnebarna mine har nok å spise»

en pinne for å døyve sulten. – Det føles som jeg er syk hele tiden. Sulten er konstant, sier hun.

Mange opplever, som Koye, at hele livsgrunnlaget er borte. Igjen sitter en utmattet befolkning som er helt avhengig av hjelp utenfra. Ingen vet om de overlever de neste tre månedene.

Utvikling gjennom CHE

Moumouni Djamoatou (bildet) har en annen unik historie å fortelle oss. Djamoatou er gift og har fem barn. Han er leder for utviklingsko-

miteen for Alambare landsby og er en av de få som ennå har korn igjen.

– Jeg har lært hvordan man kan dyrke hirse på 60 dager, begynner Djamoatou.

– Dermed rakk jeg å høste avlingen før regntiden var over, og åkeren min har produsert som et alminnelig år.

– *Hvorfor har ikke alle i landsbyen gjort som deg?*

– De fleste i Alambare er analfabeter, og har ikke fått nødvendig opplæring. Det har rett og slett ikke vært fokus på å lære opp folk flest.

– *Så for deg personlig er dette*

«Den eneste muligheten vi har til å overleve er gjennom andres gaver»

ikke noe katastrofalt år?

Han trekker på det, for sannheten er en annen:

– Jeg har høstet nok, men når alle andre sulter... i vår kultur kan man ikke spise og samtidig vite at naboen holder på å sulte i hjel.

– *Hvordan påvirker det livsgrunnlaget ditt?*

– Jeg har allerede gitt bort så mye av min høst at jeg neppe har nok å spise helt fram til neste innhøstning. Jeg kommer også til å måtte gi bort såkorn, og jeg er redd for at jeg ikke skal ha nok når tiden for å så kommer i juni, sier han.

**Støtt
Innsamlings-
aksjonen!**
Se vedlagt giro

ENKLE GREP: Gjennom CHE har Etienne lært seg å rense vann på en effektiv og livbergende måte. Sola dreper bakteriene i vannflaskene.

Renser vannet med solen

Etienne og familien fikk ny livskvalitet gjennom å rense skittent vann i solen.

Tekst: **Anne Lise Søvde** – Foto: **Bent Lindberg**

Nå reiser han rundt med det livreddende budskapet til andre landsbyer. Etersom tørkekatastrofen rammer stadig hardere, blir også det tilgjengelige vannet mer skittent og bakteriefyllt. Urent drikkevann gir mage- og tarmsykdommer som resulterer i utmatelse og dehydrering. Rent vann er mangelvare for de fleste i Niger, og flaskevann er kun tilgjengelig for dem som har penger. Matvareprisene har gjennom de siste ukers tørke skutt i været, og 60 prosent av befolkningen er rammet av matvarekrise som en direkte følge av tørkekatastrofen.

Gjennom prosjektet CHE har Etienne lært seg å rense skittent vann på en effektiv og livreddende måte. Nå lærer Etienne opp stadig flere i dette nyttige verktøyet, og han er overbevist om at han er med på å redde liv.

CHE (Community, Health, Education, Evangelization, Empowerment) representerer en integrert måte å tenke samfunnsutvikling på. Man tar utgangspunkt i hvilke ressurser og kunnskap som finnes i befolkningen og lokalsamfunnet. I Niger er sola kilden til uutholdelig temperatur, men kan også brukes som en ressurs.

«Flere landsbyer opplever en betydelig økning i levevilkår gjennom rensingen av drikkevannet»

VANNRENSING: Mennene i Alambare har fått et redskap som redder liv. Flere landsbyer opplever en betydelig økning i livskvalitet.

Under tørkekatastrofen som nå rammer landet, ligger temperaturen omkring 45 grader celsius om dagen og synker ikke under 35 om natten. Befolkningen tørster og livsgrunnlaget forsvinner.

Men Etienne og CHE-medarbeiderne har funnet ut at den uutholdelige solen også kan gi stråler som over tid renser forurenset og skittent drikkevann. Gjennom å la vannflasker ligge i solvarmen over tid, renser solstrålene vannet for bakterier og parasitter. Barna rammes ikke lenger av sykdommer som diaré, kolera, parasittsykdommer, dehydrering og utmattelse. Flere landsbyer opp-

lever en betydelig økning i levevilkår gjennom rensingen av drikkevannet.

Etienne er en av de 0,1 prosent kristne i Niger. Han brenner for Guds sak og reiser vanligvis rundt med evangeliet om Jesus og gjør disipler. Nå har han også begynt å drive opplæring i vannrensing med solstråler som en del av kampanjene. Gjennom opplæringen i vannrensing møter han ikke bare folkets åndelige behov, men også de fysiske. Mange av stedene hvor de driver med vannrensing har de allerede sett en vesentlig forbedring av barns helse. **ME**

Inspirasjon i hverdagen

- hele Norges kristne helgeavis

Korsets Seier formidler tro, håp og kjærlighet med Jesus i sentrum. KS er helgeavisen som gir deg godt lesestoff til oppmuntring og inspirasjon.

Bestill 4 ukers gratis prøveabonnement på tlf. 22 75 75 75 eller abonnement@ks.no

www.k-s.no

Når hver generasjon teller

- Gjennom langsiktige prosjekter hjelper PYM bistand familier i Kenya, Mosambik, Niger, Somaliland og Uganda.
- Vi satser på utdanning, kvinner, antiomskjæring, mikrofinans, alfabetisering og forebyggende HIV og Aids-arbeid.
- Konto: 3000.17.00770 – merk gaven «Egenandel Afrika»
- Hver krone blir til ti kroner gjennom NORAD-støttede prosjekter.
- Bli med på tidenes løft for Afrika!

Frukten bærer frukt

Marcos, Absalom og Sajjad er alle frukt av norsk pinsemisjon. Nå mener de det er på tide å gi tilbake.

Tekst og foto: David André Østby

Klikk. Klikk. Klikk.
– Jeg føler meg som en fotomodell, gliser Absalom Dlamini (56). Han står mellom blitzlampene i et fotostudio i Oslo, flydd fra Swaziland som representant for Afrika under PYMs 100 års jubileum i april. Ved siden av ham står Marcos Delgado (40) fra Argentina og Sajjad Mashih (35) fra Pakistan og smiler sitt peneste smil til fotografen.

Smilene til de tre blir bredere og bredere i takt med blitzlampene som fyres av for å sette de tre representantene i et godt lys. De er ikke i Norge bare som representanter for hvert sitt misjonsfelt, de er også direkte resultater av norsk pinsemisjon gjennom 100 år.

Fikk verdighet

Marcos Delgado er tredjegenasjons pinsevenn i byen Embarcación i Nord-Argentina, hvor han sammen med kona Sara er forstander i hovedmenigheten. Det var hit pionérmisjonær Berger Johnsen kom for hundre år siden og fikk kontakt med Marcos' bestefar Aparisio.

– Misjonærene reddet livet til mange argentinere ved at de ga indianere ID-kort, sier Marcos, som selv er «mestizo», halvt indianer og halvt spanjol.

Indianerne i Argentina ble knapt regnet som mennesker for 100 år siden, og uten identitetsbevis kunne de lett bli ofre for den pågående utrydningkampanjen. Men takket være misjonærer som Berger Johnsen ble indianernes navn skrevet ned i lister og dermed måtte de regnes som juridiske personer.

– Det ble sagt at en ku var mer verdt enn en indianer. Uten ID var det umulig å reise en rettsak og bli hørt av en domstol. Derfor anser vi ikke vestlige misjonærer som impe-

rialister, men som mennesker som ga indianerne verdighet, sier Marcos.

Siden 2009 har han stått i en ungdomsvekkelse hvor rundt 150 indianerungdommer har blitt frelst.

Forvandling

Swaziland innehar femteplassen på listen over land med flest norske pinsemisjonærer gjennom tidene. 54 nordmenn har fulgt misjonskallet til det sørafrikanske landet etter at Anna Østreng og Laura Strand satte sine føtter på afrikansk jord i 1910.

– Arbeidet i Swaziland startet umiddelbart etter Barratt-vekkelsen i Norge, som det første afrikanske landet de norske misjonærene kom til, sier Absalom Dlamini stolt.

Absalom er hovedpastor og grunnlegger av menigheten International Tabernacle, og både

han og kona Florah vokste opp i menigheter støttet av norsk pinsemisjon.

– Den første tiden var en pionertid der lyset av evangeliet, utdanning og helsehjelp forvandlet vårt samfunn. Nå er det vårt ansvar å fortsette arbeidet, sier Absalom, og understreker at det må skje i partnerskap og i respekt for misjonshistorien.

– De gamle bærer en arv som vi må vite om. T.B. Barratt oppdaget Den Hellige Ånds kraft, og vi kan ikke drive misjon uten Den Hellige Ånd.

Absalom er i dag parlamentsmedlem i Swaziland og tungt engasjert i sosiale spørsmål, blant annet som rådgiver for UNICEF. Det politiske vervet kaller han «en åpen dør».

– Jeg vil benytte den muligheten jeg

«Frøet som er sådd av norske misjonærer vokser og bærer frukt»

NORGESBESØK: Marcos Delgado, Absalom Dlamini og Sajjad Mashih er alle resultater av norsk pinsemisjon gjennom 100 år.

har som pastor til å influere andre mennesker, sier han og forteller om arbeidet menigheten hans driver blant AIDS-syke, foreldreløse, fattige og analfabetere.

– Vi er kalt til å spre evangeliet, men vi er også kalt til å betjene mennesker som er i behov av vår hjelp.

Den første spiren

– Frøet som er sådd av norske misjonærer vokser og bærer frukt, sier Sajjad Mashih fra Pakistan.

I 2000 bosatte han seg i Gilgit i Nord-Pakistan for å arbeide som lærer på et lese- og skrivekurs i regi av pinseretningen Full Gospel Assemblies. Menene på kurset ble den første spiren til en menighet. Han begynte å samle en gruppe i sin egen leilighet og i dag består den av rundt 100 medlemmer. Menigheten er godkjent av myndighetene, noe som er unikt i det hovedsakelig muslimske Pakistan.

– Veien var forberedt takket være innsatsen til norske misjonærer. Vi ønsker å se at Nord-Pakistan blir preget av åndelig, sosial og økonomisk velferd, sier Sajjad.

I et land der majoriteten er muslimer eller hindu har Sajjad valgt å se bort ifra religion. Det betyr at han like gjerne underviser på «madrasaene», de muslimske koranskolene.

– Gud elsker alle; kristne, hinduer og muslimer. Derfor samarbeider vi med koranskolene og underviser dem i andre temaer enn de vanligvis lærer om.

Sajjad mener kristne i Norge må slutte å kritisere det som skjer i den muslimske verden og heller befor evangeliets framgang. I dag er Marit Rasmussen eneste PYM-misjonær i landet.

– Vi er kalt til å vise kjærlighet og medfølelse med disse menneskene. Pakistan er et farlig land, men ingen kan drepe oss før Guds plan er fullført i våre liv. Vi er det kristne «Taliban»: Våre våpen er kjærlighet, nåde og tilgivelse, smiler Sajjad før han fortsetter:

– Kom over og hjelp oss i stedet for å sitte i et utviklet land og kritisere.

Omvendt misjon

De senere årene har vi sett at misjonærstrømmen har snudd. Etter 100 år med norsk pinsemisjon er nå de lokale kirkene i stand til å sende misjonærer tilbake til vesten eller til omkringliggende land.

– Vi har en felles kjærlighet til de gamle misjonærene som nådde oss. Nå er evangeliet etablert i samfunnet vårt, og derfor er det på tide at vi deler videre det vi har fått, sier Marcos.

Absalom mener nordmenn må åpne seg for misjonærer fra sør.

– Nordmenn må være åpne for at afrikanere ikke bare kommer til vesten som lykkejegere. Mange afrikanere har en brann og strategi for Norge, og de trenger nordmenn som hjelper dem med å nå vesten med evangeliet, sier han.

Sajjad ønsker å utfordre nordmenn som synes det virker for risikabelt å reise ut som misjonær til et muslimsk land:

– På flyet hit møtte jeg mange pakistanere som jobber i Norge. Hvis dere synes Pakistan virker farlig, hvorfor når dere ikke pakistanere her i landet? Og når de har blitt frelst kan dere sende dem tilbake som misjonærer til Pakistan!

Rik og ulykkelig

Nordmenn tjener mer enn noen gang, men gir ikke mer til misjon av den grunn.

Tekst: **Andreas Hasseløy** – Foto: **Shutterstock**

Styreleder i Troens Bevis, Sten Sørensen (57), mener folk må komme tettere på behovene på misjonsmarken for at trenden skal snus.

– Jeg tror vi sliter generelt med materialisme i kristen sammenheng som i resten av samfunnet. Forbruket er skrudd opp på alle områder, sier Sten Sørensen, styreleder i Troens Bevis.

Sten Sørensen

Han mener folks reisebudsjetter er et godt eksempel. Før var ferieturer luksus, mens nå er det nærmest normalt med en eller to sydenturer i året.

– Vi kristne har vendt oss til et levesett som speiler resten av samfunnet, og det går utover det ingen

ser – det som er langt borte. Misjonen må betale prisen. Jeg tror ikke menighetsinntektene påvirkes like mye, for menighetens behov kommer tettere på oss. Misjon blir derimot mer fjernt for folk, og dermed lettere å nedprioritere økonomisk, sier han.

Sørensen synes det er interessant å se hvor stor prosentandel av ulike

menigheters budsjett som blir satt av til misjon. Det vanlige er vel ikke mer enn 10 prosent – en slags tiende. Personlig mener jeg det er for lite.

– I Lyngdal Misjonsmenighet, der jeg er pastor, har vi regnet ut at om lag 25 prosent av våre midler går til misjon.

Eldre gir mest

Tendensen i misjonsinntektene på generell basis er at for å erstatte en eldre, trofast misjonsgiver, trengs det fire yngre givere for å være på samme nivå.

– *Nordmenn tjener mye penger, men virker ikke nødvendigvis lykkelige av den grunn...?*

– Hadde mye penger gitt lykke, ville legekantorene vært tomme. Vi har aldri hatt det så lettvindt som nå, men folks problemer blir ikke mindre. Man er i behov av psykologer og legehjelp som aldri før – helsevesenet har definitivt nok å gjøre. God økonomi fungerer ikke som botemiddel for mangelen på trivsel og harmoni på innsiden.

– *Kan det å gi være med på å fjerne den meningsløsheten mange mennesker kjenner på?*

– Jeg tror motivasjonen vil være stor når man ser at det en er med og gir gjør

at mennesker får det bedre, og at de mottar Jesus som sin frelser. Bibelen forklarer at «det er saligere å gi enn å få». Hvis vi får smaken på det å leve for andre, vil vi oppleve velsignelsen ved å være en giver. Det er fantastisk å få være en kanal for Guds velsignelse til andre mennesker, sier Sørensen.

Hjertesak

Troens Bevis hadde gode inntekter i 2009. En stor del av givene er minstepensjonister.

– Det er sjelden at disse menneskene flottes seg på det menneskelige plan. Kjøkkeninnredningen er gjerne den samme som for 40 år siden, men jeg tror disse er vel så lykkelige som de som higer etter det siste nye og er fokusert på materiell rikdom.

– *Hvordan kan man motivere den yngre generasjonen til å investere i misjon?*

– Jeg tror det går an å gjøre noe med neste generasjons misjonsengasjement, men da må vi gi folk signaler og informasjon som gjør at hjertene berøres. Misjon må bli mer enn noe vi gjør og gir til for å døyve vår egen samvittighet – det må gripe hjertene våre. **VE**

*«Vi kristne har
vendt oss til et
levesett som
speiler resten
av samfunnet»*

SYKDOMSTEGN:
Hadde penger gitt lykke,
ville legekantorene
vært tomme.

Bak låste dører blir Sofia og Natasha gjort til handelsvarer. Snart er de klare for kjøp og salg i Oslo.

Tekst: Heidi K. Jørgensen og Solveig S. Eikum – Foto: Solveig S. Eikum

Det er mange menn der. Og noen flere jenter. Sofia og Natasha befinner seg i et innegjerdet hus langt inne i skogen utenfor Vilnius i Litauen. Av ulike grunner har de kommet i kontakt med samme bakmenn som har lovet å hjelpe dem til Skandinavia. Sofia har en viss formening om at jobbmulighetene kan innebære prostitusjon, mens Natasha er totalt uforberedt på det som skal skje. Innenfor de låste dørene skal kvinnene testes, og de må pent gjøre det de blir bedt om. Alkohol, slag og mishandling blir brukt for å øke føyeligheten, og jentene blir tvunget til å strippe, ha lesbisk sex og betjene mennene som er der.

– Dette handler om å bryte ned integriteten til kvinnene. De kjører et menneske så langt ned at det til slutt står

der uten egen fri vilje, sier overbetjent Rune Sivertsen ved seksjon for organisert kriminalitet i Oslo politidistrikt.

Vrenger sjela

Det er ren tortur hver gang jentene må vrenge sjela si og fortelle det på nytt. Og det må de mange ganger etter at saken ble anmeldt.

– Den prosessen ofrene og vitnene har vært gjennom er så umenneskelig at jeg ikke fatter hvordan et menneske klarer å stå oppreist etterpå, sier Sivertsen.

Saken havnet hos ham og kollegaen Knut Jensen, og de har holdt på med den i fire år. Derfor vet de mye om hva Sofia og Natasha har vært igjennom.

Natasha kommer fra en fattig landsby i Russland. Hun ble anmeldt av sin far fordi hun stjal våpnene hans for å beskytte

«De kjører et menneske så langt ned at det til slutt står der uten egen fri vilje»

seg og resten av familien. Dommen ble fem års straffarbeid, og 20-åringen stakk av da hun hørte at man kunne tjene gode penger i Skandinavia. I Moskva treffer hun en mann som tilbyr å hjelpe henne. Neste stopp er huset utenfor Vilnius.

Sofia har kommet i kontakt med de samme personene som Natasha. Broren hennes skylder en del penger, og Sofia vil finne en godt betalt jobb for å hjelpe til.

Smuglet til Skandinavia

Det som skjer i huset er en bevisst strategi for å bryte kvinnene ned mentalt, og dermed lettere kunne gjøre bruk av dem i tvangsprostitusjon. Etter en stund fraktes de tilbake til Vilnius. Der må Natasha og Sofia stå til de kriminelles disposisjon.

I september 2001 bestemmer bakkemennene at de skal smugle kvinnene til

VARE: «Natasha» var tvangsprostituert i Norge før hun fikk hjelp. Navnet er fiktivt og bildet en illustrasjon.

Skandinavia. De utstyres med falske pass, og blir kjørt over grensa til Estland. Derfra tar de fergen til Sverige. På båten blir de utsatt for seksuelle overgrep. Etter å ha jobbet som tvangsprostituerte i Stockholm, kommer de to jentene til Norge. Her står et apparat på ni personer klare til å ta imot dem. Nordmannen som leier ut leiligheten prostitusjonen foregår i, får deler av betalingen i seksuelle tjenester.

Jensen legger til at de fant igjen Sofia og Natasha i diverse annonseblader. Alle pengene gikk rett til bakmennene. Til tross for at jentene kunne bevege seg relativt fritt rundt, rømte de ikke.

– De var for nedkjørte. Dessuten trodde de at de ville bli tatt av politiet og sendt ut av landet og dermed tilbake til bakmennene, eller at de ville bli oppdaga og straffet, forklarer Sivertsen.

Kvinnene får et slags kjæresteforhold til hovedmennene i den norske saken, to georgiske brødre. Amil og Boris har hatt militære stillinger i hjemlandet.

Kjøpt og betalt

– De utstråler en autoritet som i seg selv gjør det lett for dem å bestemme over andre mennesker. Amil sa klart fra til Natasha: «Du er kjøpt. Jeg har betalt for deg», sier overbetjent Sivertsen.

Kvinnene finner en slags trygghet i disse autoritære mennene; de kan beskytte dem mot de andre i det kriminelle nettverket. Likevel blir de fortsatt utsatt for trusler, vold og seksuelle overgrep fra andre menn. I februar 2002 kjøper Amil Natasha «fri» slik at hun ikke lenger behøver å jobbe som tvangsprostituert.

«Så umenneskelig at jeg ikke fatter hvordan et menneske klarer å stå oppreist etterpå»

– Hun følte nok at hun fikk det bedre, men var fortsatt i en tvangssituasjon. Natasha måtte stille opp for Amil seksuelt når han hadde lyst. Volden fortsatte.

Ifølge politiet skal Amil blant annet ha holdt Natasha innesperret, brent henne med en sigarettglo, voldtatt, sparket og truet med å drepe henne.

Avslørt

Senere i februar blir de to østeuropeiske kvinnene pågrepet i en leilighet i Oslo sammen med noen av bakmennene. Det blir oppdaget at Sofia og Natasha har falske pass. Sofia blir utvist, mens Natasha blir igjen i Norge. Etter en stund blir Natasha kjent med en annen russisk kvinne. Hun vil hjelpe henne ut av situasjonen. De tar kontakt med et krisesenter og Natasha anmelder overgriperne. ►►

MENNESKEHANDEL

■ «Menneskehandel vil si å utnytte andre enten i prostitusjon eller for andre seksuelle formål, i tvangsarbeid, krigstjeneste i fremmed land eller gjennom fjerning av personens organer – ved hjelp av vold, trusler, misbruk av sårbar situasjon eller annen utilbørlig adferd.» Straffeloven § 224

■ Menneskehandel foregår til de fleste land i Vesten, men også internt mellom land i Afrika, Sør-Amerika, Asia og sentral Europa.

■ Menneskehandlerne er ofte medlemmer av et kriminelt miljø som også driver med narkotika- og/eller våpenhandel. De er ofte familiemedlemmer, venner eller kjærester av ofrene. Enkelte menneskehandlere er tidligere trafikkerte kvinner.

■ Ofrene kommer ofte fra relativt fattige familieforhold, og har gjerne vært utsatt for vold og overgrep. Mange har lite skolegang og ingen arbeidserfaring fra hjemlandet.

■ Ifølge Bjørg Norli, fagkonsulent ved Prosentretet i Oslo, er det umulig å vite hvor mange ofre for menneskehandel det er i Norge, fordi de ofte ikke ser på seg selv som ofre.

SOFIA OG NATASHA

■ Herbjørg Wassmos roman «Et glass melk takk» omhandler deler av Sofias historie.

■ Saken til Sofia og Natasha er den eneste menneskehandelssaken som har vært oppe til dom i Oslo.

■ Dette er den største menneskehandels-saken i Norge, hvis man ser på omfanget av antall siktede og straffnivå.

■ Få saker med menneskehandel kommer opp i rettsvesenet. De fleste blir henlagt.

■ Det har også vært en sak oppe til dom i Trondheim og en i Stavanger.

►► Kvinnene har vitnet i to rettsinstanser i Sverige, tre i Norge og i tillegg har de vært til en rekke avhør. Pluss bevisopptak.

– Hver gang de må forklare seg er som et overgrep, sier Knut.

Den siste dommen i lagmannsretten falt 8. November 2005. Amil fikk en fengselsstraff på 11 år. De andre bakmennene fikk en dom på fem år og nedover. Hovedmannen bak det hele, mannen som møtte kvinnene i Vilnius, fikk 12 års fengsel for dette i en rettssak i Sverige.

Vellykket politiarbeid

Saken blir brukt som eksempel på at det er mulig å lykkes med politiarbeid opp mot dette miljøet. Likevel har det vært en lang og tung vei.

– Å få forståelse for disse sakene i eget miljø har nesten vært en større utfordring enn arbeidet mot de kriminelle miljøene ute, sier Knut.

Sofia måtte forlate Norge og giftet seg etter hvert og fikk et barn. Mannen visste ikke noe om bakgrunnen hennes. I etterkant av at Sofia reiste til Norge for å vitne, fikk han greie på at hun hadde vært prostituert.

– Han mer eller mindre kidnappet barnet, forteller Knut.

Ettersom Sofia har vært prostituert, står hun svakt i kampen om omsorgsretten for barnet sitt.

– Hun er akkurat like mye offer i dag som hun var den gang, sier Rune.

Fordi hun har behov for beskyttelse har Natasha fått oppholdstillatelse i Norge. Natasha har gått ut og inn av psykiatriske institusjoner, og blir trolig avhengig av hjelp i mange år fremover. **VE**

Av sikkerhetshensyn har navnene på personene i saken blitt endret.

Prostitusjon i Norge

Det finnes cirka 3000 kvinner og noen menn som selger seksuelle tjenester i løpet av et år i Norge. Anslag kan tyde på at den utenlandske prostitusjonen utgjør omtrent halvparten av hele markedet. Det er mange tegn på at det er et presset

marked både ved at prisene synker og at markedet blir mer mobilt. Innendørsprostitusjon utgjør ifølge Prosentretet to tredjedeler av det totale prostitusjonsmarkedet i Norge. Mye av prostitusjonen fra Nigeria og Øst-Europa er organisert. **VE**

Veien ut

Midt mellom de kriminelle miljøene og byråkratiet i Norge prøver ROSA-prosjektet å finne en løsning for kvinnene som vil ut av prostitusjonen.

Tekst: **Solveig Schanke Eikum** – Foto: **ROSA-prosjektet**

B roren til en av jentene som kom i kontakt med ROSA-prosjektet ble mishandlet, og mora til en annen jente ble banket opp etter at pengene fra sex-salget slutta å komme. Prosjektet følger opp kvinner som er utsatt for menneskehandel, og koordinator Unni Kiil har sett mange forsvinne ut igjen fordi familien blir truet når pengene ikke kommer som de skal.

– Det er stort sett nok å true med at de vet hvor lillesøstera di går på skole. Noen har også små barn i hjemlandet, sier Kiil.

Vi befinner oss på et lite kontor med to arbeidsplasser. Telefonen kimer i ett, og selv om klokka er tre, har ingen rukket å spise lunsj ennå. I ei hylle står permene på rekke og rad;

«Identifisering», «Nigeria», «Domsavgjørelser», «Krisesentrene», «Tiltak».

51 kvinner har tatt imot hjelp gjennom ROSA siden de startet i 2005. Hundre andre har trukket seg, ofte fordi de er redde for at familien skal få problemer.

Unni Kiil

Bedre enn før

ROSA står for reetablering, oppholdssteder, sikkerhet og assistanse. I samarbeid med politi og

krisesentre følger prosjektet opp jenter over hele landet. Av de 51 kvinnene har bare seks fått opphold i Norge så langt. De fleste som har blitt utsatt for men-

Fattige blir husslaver

Antallet hushjelper har økt ekspløsjonsartet de siste tiårene. De fleste kommer fra fattige land. Til Norge er en del hushjelper blitt «importert» under dekke av å være au pairer, slik det er blitt omtalt på

TV 2, i Aftenposten og en rekke andre aviser. I tillegg jobber et ukjent antall polske, litauiske og filippinske kvinner svart i norske hjem, slik antropologen Marianne Lien og andre har påvist. **VE**

Færre barnearbeidere

For første gang blir det nå færre og færre barnearbeidere i verden. På fire år sank antallet fra 246 millioner til 218 millioner. Den gode utviklingen har skjedd raskest i Latin-Amerika og De karibiske øyer.

Antallet barn som jobbet der sank med to tredeler på fire år.

Det er muligheter for å få slutt på de verste formene for barnarbeid i løpet av ti år hvis innsatsen blir like stor fremover. **VE** Kilde: UNICEF

ROSA står for reetablering, oppholdssteder, sikkerhet og assistanse. I samarbeid med politi og krisesentre følger prosjektet opp jenter over hele landet.

neskehandel har store helseplager, og de psykiske traumene gjør mange søvnløse.

– Vi knipser ikke med fingrene og så går alt bra. Men vi ser at de kvinnene som har fått opphold i Norge har klart å etablere et liv. Et par stykker sliter veldig psykisk, men for mange går det i hvert fall bedre enn det har gjort før, sier Kiil.

Den organiserte menneskehandelen i Norge har tatt seg veldig opp siden 2001. Gjennom de to årene som ROSA-prosjektet har eksistert, har de avdekket en del mangler i systemet for å hjelpe ofrene.

Tusen euro

– Vi går opp veien nå, sier Kiil, og legger til at de blant annet skal ha et møte med politiet og UDI.

Jentene har endt opp som prostitu-

«Det er stort sett nok å true med at de vet hvor lillesøstera di går på skole.»

erte på veldig ulike måter. Noen visste at det var salg av sex inne i bildet, mens mange ikke ante hva de gikk til.

Ei jente ble rett og slett kidnappa i en drosje, og solgt for 1000 euro. Ei anna ble misbrukt av stefaren fra hun var bitteliten. Som femtenåring solgte stefamilien henne. Hun ble kledd opp og satt på gata i en by i et annet land. Før det hadde hun alltid bare jobba på en åker.

– Sannheten er ofte ti ganger verre enn det de forteller oss. De har opplevd mange svik, manipulering og overgrep. Noen vet ikke en gang hvilket land de er i når vi får kontakt med dem. Det sier noe om isolasjonen de har vært utsatt for, sier Kiil.

Menneskehandlerne sørger for at jentene flytter mye, slik at de ikke knyt-

ter kontakter og kan få hjelp. Derfor går veien ofte på tvers av landegrensler, og mange er vant til korrupte myndigheter og stoler ikke på noen.

Hundrevis av mailer

– Kan folk flest gjøre noe for kvinnene?

– Jeg får hundrevis av mailer og telefoner fra studenter og andre som kan jobbe gratis for oss. En del av krisesentrene har nok bruk for frivillige, og det er flott at de tilbyr hjelp. Jeg skulle ønske jeg hadde jobb til alle, sier Kiil.

Ellers er det altså holdningene hun vil til livs.

– Folk snakker ofte om de nigerianske kvinnene som kriminelle. De er i en ekstremt tøff situasjon. Vi må se menneskene og ikke snakke om renovasjon, sier hun. **VE**

Har aldri kostet mindre

Aldri har slaver kostet mindre eller blitt behandlet dårligere enn nå, ifølge Kevin Bales fra organisasjonen Free the Slaves. Det er tre ting som har kjennetegnet slaver til alle tider. De blir utsatt for vold og trusler om vold, de blir økonomisk utnyttet og de får ingen betaling utover kanskje mat og husly. Det er likevel én ting som skiller dagens slaveri fra det vi kjenner fra tidligere tider.

I følge Kevin Bales, lederen av Free the Slaves, har en slave aldri kostet mindre. På grunn av befolkningsvekst har prisen på en slave falt til rundt 100 dollar. Til sammenligning har en slave gjennom historien kostet mellom 40 000 og 80 000 amerikanske dollar, regnet i dagens penger. Dette forandrer måten slaver blir brukt og behandlet på. Mens de tidligere ble sett på som en investering, blir de i dag kjøpt, brukt opp og kastet, sier han i den prisbelønnede dokumentaren, *Moderne Slaveri*. **ME**

Gir sexslaver livet tilbake

Da Christine Caine så plakatene med forsvunne barneansikter, reagerte hun.

Tekst: **Rakel E. Berntzen** Foto: **The A 21 Campaign** og **Shutterstock**

Hun reagerte ikke bare med sinne sorg, men med handling. Snaue tre år senere har de vært i kontakt med over 600 ofre for trafficking. På flyplassen i Tessaloniki nord i Hellas er en vegg satt av til bilder av forsvunne kvinner og barn. Veggen er alltid full. Det var synet av barneansiktene som fikk den gresk-australske forkynderen, Christine Caine, til å reagere.

– Noen av barna var like unge som mine egne, kanskje seks år gamle. Hvor var disse jentene nå? Jeg ble fortalt at de var ofre for trafficking, sier Christine i en video på deres nettside.

Etter nærmere undersøkelser fant hun ut at disse jentene bare var noen få av verdens 27 millioner slaver.

– Det er sagt at statistikk bare er tall til du møter den ene. Jeg møtte den ene. Hun het Lillia. Inntil da hadde trafficking bare vært et tall, nå fikk tallene et ansikt, et navn og en stemme, forteller Christine.

Lillias historie

Lillia vokste opp i en liten by i Bulgaria. Fordi foreldrene var uten arbeid, bestemte

TRAFFICKING

■ 1836 kvinner selges til sexindustrien hver dag. Det er ett salg hvert 47. sekund.

■ Jenter kan bli tvunget til å ha sex med så mange som 40 menn om dagen. De yngste ofrene kan være fire år gamle.

«Statistikk er bare tall til du møter den ene»

! For mer informasjon om The A21 Campaign og hvordan du kan bidra, se www.theA21campaign.com.

hun seg for å ta seg jobb for å støtte dem. Hun ble kjent med Amelia, som sa at fetteren hennes drev en frisørsalong i Hellas.

– Det hadde alltid vært min drøm å bli frisør, forteller Lillia. Så Amelias fetter hentet henne på flyplassen, og tok henne med til leiligheten sin. Da han lukket døren begynte marerittet. Han drev ikke frisørsalong. Han drev et bordell.

– Jeg nektet, men han banket meg. Dersom jeg noen gang forsøkte å rømme, og dersom jeg noen gang avslørte han, ville han drepe familien min, forteller hun.

Lillias redning ble «The A 21 Campaign» – organisasjonen som Christine Caine var med og grunnla som en direkte respons på det hun oppdaget på flyplassen. De har ingen liten visjon.

– Vi jobber for å avskaffe urettferdighet i det 21. århundret, med fokus på trafficking og det moderne slaveriet, sier Christine.

Det første krisesenteret

Bare to år etter oppstart har kampanjen fått store ringvirkninger. Høsten 2008 startet de det første krisesenter i Tes-

saloniki for overlevende traffickingofre. Her jobber både lege, psykolog og advokat for at jentene igjen skal få oppleve trygghet, gjenopprettelse og rettferdighet.

– Så mange som 200 000 mennesker er fanget som slaver i Hellas i dag. Tessaloniki viste seg å være destinasjonssted for mange forsvunne kvinner og barn fra hele Øst-Europa. Herfra fraktes de videre til Vest-Europa, hvor de ender opp som sexslaver. Derfor startet vi det første senteret her.

Så langt har 30 kvinner fått hjelp på dette ene senteret. Planen er å etablere lignende sentre i sentrale byer i Europa. Først ute er Ukraina og Belgia.

600 jenter

På kort tid har «The A 21 Campaign» utviklet et nettverk av samarbeidspartnere i flere østeuropeiske land, blant annet samarbeider de tett med gresk politi og etterretning, i tillegg til fremgangsrike advokater og journalister.

De ansatte har selv drevet etterforskning og kommet på innsiden av flere ulovlige bordeller i Hellas. September 2009 gjennomførte politiet sitt første raid til et av bordellene. Raidet var initiert av «The A 21 Campaign», og på kort tid har greske myndigheter satt dem i kontakt med over 600 jenter. Greske sykehus tar dessuten kontakt med kampanjen dersom de fatter mistanke om trafficking.

Post traumatisk stress

En viktig del av arbeidet deres er etterbehandlingen. Mange av kvinnene lider av post traumatisk stressforstyrrelse, og veien tilbake til et verdig og helt liv er lang.

– I tillegg til terapi, hjelper vi ofrene tilbake i utdanning eller arbeidslivet. Vi tilbyr også rettslig hjelp, men det får bli opp til jentene om de ønsker å søke slavehandlerne, forklarer Caine.

Dessuten jobber de aktivt for å få

ENGASJERT: Inntil Christine Caine møtte sexslaven Lillia var trafficking bare statistikk for henne. – Alle kan gjøre noe for å bekjempe slaveriet, sier hun.

10 TING VI KAN GJØRE

- **Spre ordet.** Bruk talentene dine for å gjøre folk oppmerksomme på hva de kan gjøre. Skriv en blogg, mal et bilde eller arranger en innsamlingsaksjon.
- **Investér i frihet.** Gi penger til organisasjoner som gjør noe for å hjelpe dagens slaver.
- **Bli lobbyist.** Å bekjempe slaveriet bør i større grad engasjere politikerne. For mer informasjon om lobbyvirksomhet, se www.polarisproject.org.
- **Kjøp fairtrade-produkter.** Finn ut hvordan du og arbeidsplassen din kan handle rettferdig. Se www.fairtrade.no for mer informasjon.
- **Still krav der du handler.** Har barnesoldater produsert makkabønnene i sjokoladen du skal til å kjøpe? Når mange nok spør må produsentene gjøre noe.
- **Bekjemp fattigdom.** Siden fattigdom ofte fører til trafficking, kan man støtte utsatte barn eller kvinner i utsatte områder.
- **Be.** The A21-campaign oppfordrer kristne over hele verden til å faste og be den 21. hver måned.
- **Ha øynene åpne.** Slaver finnes overalt. Grip inn og varsle politiet dersom du ser noe mistenkelig.
- **Utdann deg selv.** Sørg for å oppdatere deg på kunnskap om slaveriet. Les FNs tipsliste for hvordan du kan bidra til å bekjempe slaveriet på: www.unodc.org. Anbefalte bøker om slaveriet: «Not For Sale: The Return of the Global Slave Trade—and How We Can Fight It» av David Bratstone og «Ending Slavery» av Kevin Bales.

Kilde: www.thea21campaign.com

DETTE KJENNETEGNER EN SLAVE

- Blir fulgt av en kontrollerende person, og uttaler seg ikke på egne vegne.
- Blir fraktet til og fra arbeid; bor og jobber på samme sted og er sjeldent sett i offentlighet.
- Får ikke bestemme over sin egen tid eller egne penger.
- Har et begrenset vokabular. Kan bare sexrelaterte ord.
- Uttrykker frykt for autoriteter, depresjon og underdanighet.
- Har dårlig helse som resultat av seksuelt misbruk, eventuelt feilernæring og dårlig tannhygiene.
- Har blåmerker, arr og andre tegn på fysisk misbruk eller tortur, selv om sexslaver ofte blir slått på kroppsdeler som ikke er synlige.
- Viser tegn til avhengighet. Særlig sexslaver kan tvinges til å bli avhengig av narkotika.

Kilde: U.S Department of State, Office to Monitor and Combat Trafficking in Person

gjennomslag for ny lovgivning som kan gjøre det enklere å både finne og få slavehandlere dømt. I tillegg må vitnebeskyttelsen bli bedre, slik at flere kan stå fram med det de vet.

Forebygging

Noe av det viktigste de gjør er likevel det forebyggende arbeidet. Derfor jobber kampanjen mot de tre katalysatorene for trafficking - sårbare jenter, korrupsjon og sexkundene. Og selvfølgelig er informasjon viktig.

– Å bruke stemmen er noe alle kan gjøre. Det er lett å bli overveldet av at millioner av jenter er fanget som slaver, men vi har etablert kampanjen for den ene. Hvis vi kan redde ett liv, er det verdt det. Alle kan gjøre noe for å bekjempe slaveriet, sier Christine Caine.

I Norge kjenner flere til kampanjen fordi Hillsong gjennom kvinnekonferansen Colour har lansert støtteprosjektet «Be her freedom». Christine Caine har besøkt Norge ved flere anledninger og er en av pastorene i Hillsong Australia.

UGANDA

- 29 millioner innbyggere.
- Halvparten av befolkningen er under 15 år.
- Av disse er over én million foreldreløse AIDS-ofre.
- 136 av 1000 barn vil ikke overleve femårsdagen sin.
- Mer enn 30 000 barn har blitt kidnappet og trent som barnesoldater i Uganda.

Nancy Auma.
Foto: Watoto

Hun fikk ører, nese og lepper skåret av da opprørsstyrkene ikke hadde bruk for henne lenger.

Tekst: **Rakel E. Berntzen** – Foto: **Monica Angelsen**

Lærer å tilgi

Hele 30 000 ugandiske barn, noen helt ned i seksårsalderen, er blitt kidnappet og utnyttet som barnesoldater i Uganda. Nancy Auma var en av disse.

Uganda er ofte omtalt som «Afrikas perle». Samtidig er landet kjent for sin skakkjorte politikk og borgerkrigen som har herjet den nordre delen av landet i lengre tid. FNs visegeneralsekretær Jan Egeland har beskrevet situasjonen i Nord-Uganda som en av verdens største glemte humanitære katastrofer. Byen Gulu beskrives som den farligste boplassen i verden.

Her har the Lords Resistance Army (LRA) kidnappet barn og brukt dem i kampen mot regjeringen. Hele 30 000 ugandiske barn, noen helt ned i seksårsalderen, har blitt kidnappet og utnyttet som barnesoldater, og mange unge jenter ble fanget og holdt som sekslaver. Selv om krigen har kjølnet av, er området fortsatt preget av ødelagte

liv. Over en halv million mennesker skal ha blitt drept i sammenstøtene.

Fikk ansiktet ødelagt

Nancy Auma var en av barna som ble kidnappet.

Året er 1999. Nancy er bare syv år gammel og har fått lov til å besøke tanten sin. Denne gangen helt alene. Hun kommer aldri så langt, fordi på veien blir hun brutalt overfalt og kidnappet av opprørsstyrkene i LRA. Livet med barnesoldatene er det eneste hun kjenner i flere år. Opprørerne er hele tiden på flyttefot, inn og ut av Sudan, og Nancy holder følge med dem. Når de ikke har bruk for henne lenger får en av barnesoldatene beskjed om å kutte av henne lepper, ører og nese før de slapp henne fri.

– I 2008 kom Nancy til oss sammen med sine tre døtre, forteller Esther Agwang, informasjonsansvarlig i Watoto.

– Livet hennes trengte å bli gjenopprettet. Ikke bare følelsesmessig og ►►

OFRE FOR KRIG: Barna på bildet er alle ofre for borgerkrigen som har herjet Uganda.

FØR OPERASJONEN: Nancy Auma før hun fikk plastisk kirurgi på nese og lepper. Nå står øreoperasjon for tur. Foto: Watoto

▶▶ åndelig, men også fysisk. På grunn av skadene som var påført henne, gikk hun alltid med nedbøyd hode. Hun var gjort til skam for alle.

Plastisk kirurgi

I dag vender tusenvis av disse barna og ungdommene tilbake til lokalsamfunnet. Det er ingen enkel prosess. Organisasjonen Watoto bestemte seg for å bidra. Derfor startet de opp Living Hope for å hjelpe sårbare kvinner. I nyoppussede lokaler får ukentlig 800 kvinner bibel- og livsundervisning, inntekstgivende arbeid og felle-skap. Barna får gå i førskolen, mens mor sitter ved symaskinen eller lager smykker.

Nancy fikk plastisk kirurgi i 2008. Her fikk hun ny nese og nye lepper. Snart skal hun også få nye ører. Hun er ikke den eneste som har fått ansiktet ødelagt av opprørsstyrkene fordi soldatene var ferdig med dem.

– Vi har pågående innsamlingsaksjoner for at flere kirurger kan komme til Uganda og bidra til at flere ansiktsløse kvinner skal få verdigheten tilbake, sier Agwang.

Rehabiliteringssenter

Inntil nylig har Watoto Childcare Ministries bygd opp barnelandsbyer for barn som har mistet foreldrene på grunn av HIV og aids. Visjonen deres er ikke mindre enn at de ved å redde barn og fostre opp ledere, skal gjenoppbygge nasjonen igjen. Etter borgerkrigen har de startet et rehabiliteringshjem for traumatiserte krigs ofre i Suubi Children's Village i hovedstaden Kampala. Her får barna hjelp ved å ta imot tilgivelse og lære å tilgi seg selv og andre. Nå bygges en lignende landsby i Gulu.

– Vi har nå 42 tidligere barnesoldater i barnelandsbyen i Gulu, og tar oss av til sammen 106 andre barn her. Disse er ikke nødvendigvis tidligere barnesoldater, men foreldreløse på grunn av krigen, sier Agwang.

Watoto Childcare Ministries ble stiftet av Marilyn og Gary Skinner som kom til Uganda med sine tre små barn i 1983. Hensikten var å plante en lokal menighet i hovedstaden Kampala, men møtet med en 78 år gammel enke som hadde mistet seks av sine syv barn i aids, forandret livene deres. I 1992 startet eventyret Watoto med solid støtte fra Kampala Pentecostal Church, som de selv grunnla og er pastorer for. **VE**

DUGNAD: Et team fra menigheten Intro har ved to anledninger reist til Uganda for å bygge hus i barnelandsbyene der. Nå har de samlet inn nok penger til å bygge det tredje huset i høst.

Åpnet Watotokontor i Norge

Etter å ha blitt med menigheten Intro Sandnes til Uganda for å bygge to hus i Watotos barnelandsbyer, fikk Harald Hjulstad en lys idé:

– Som menighet har vi vært veldig begeistret for dette arbeidet. Vi har samlet inn 500 000 kroner og bygd to hus i Uganda. I tillegg har flere av medlemmene våre reist ned som frivillige arbeidere. På den første turen slo kontrastene inn over meg. Jeg tenkte på hvor mye ressurser vi har i Skandinavia, og hvor trist det var at vi gjorde så lite for å hjelpe, forteller Harald Hjulstad.

Slik fødtes idéen om Watoto Skan-

dinavia. Dette kom som svar på bønn for ledelsen i Watoto, som startet opp Skandinaviakontoret i Sandnes våren 2010. Arbeidet er basert på fadderordninger og gaver. 90 prosent av fadderinntektene går direkte til barnet. Drift og investeringer dekkes av frivillige gaver.

I mai besøkte et kor med foreldreløse barn flere menigheter i Norge. Dette er del av Watotos markedsføringskampanje for å få flere faddere og støttepartnere. Hvert år holder seks-syv slike kor til sammen opptil 800 konserter rundt om i verden. Dette var tredje gangen et Watotokor besøkte Norge. **VE**

WATOTO

■ 1982: Gary og Marilyn Skinner flytter til Uganda og starter Kampala Pentecostal Church (KPC) i hovedstaden Kampala.

■ 1994: Watoto Child Care Ministries blir startet ut fra KPC.

■ 2010: Watoto Skandinavia åpnet med base i Stavanger.

Ikke typen som gir seg

En setning – og noe klikket på plass inni meg. Jeg visste han hadde rett. Jeg kjente det i magen at det stemte. Hvorfor vet jeg ikke – jeg bare visste det.

Året er 1979 og stedet er Kibangula i Kongo. Misjonærene Unni og Werner Haugen hadde sendt meg 16 mil inn i bushen for å bygge ei kirke. Jeg var 19 år med dun på haka og ingen erfaring i byggmesterfaget. Kun et hundehus hadde jeg bygget og bikkja ville ikke bo i det.

«Dette greier du, Willy», sa Werner og sendte meg avgårde. Og kirken reiste seg mens jeg levde på bananer og ris i ei jordhytte der jeg la meg hver kveld med en bønn om å holde rottene, flaggermusene, kakkerlakkene og slangene unna. Bordbønnen var ikke «Velsign maten», men snarere «Kill it, Lord!». Uten bil, telefon eller mulighet til å gi beskjed til misjonærene kom jeg hjem ti dager senere enn vi hadde avtalt.

Jeg husker hvordan Unni Haugen på

moderlig vis sa at hun hadde vært bekymret for meg. Jeg så hennes omtenkssomme øyne og kjente meg elsket og viktig.

Det var da jeg hørte setningen! Fra siderommet hørte jeg Werners stemme: «Jeg var ikke redd for deg, Willy. Jeg visste du er den typen som ikke gir deg før du har gjort jobben ferdig.»

Hadde det vært idag, 30 år senere, så hadde han kanskje hatt et grunnlag for å si dette, bygget på hva jeg har gjort gjennom livet. Men han så det før jeg hadde kommet i gang, og turde å betro en 19-åring jobben med å bygge ei kirke til 2000 mennesker. Og han var ikke redd.

Jeg kan fortsatt høre stemmen og ordene hans og har hele mitt liv forsøkt å plante den samme tiliten inn i unge mennesker på vei ut i livet. Og Werner hadde rett. Det faller meg fortsatt ikke inn å gi opp oppdraget. **VE**

Willy Ludvigsen
Misjonær

Obligatorisk nettside

WWW.JOSHUAPROJECT.NET

En av de obligatoriske sidene for alle som trigges av det globale oppdraget. Her finner du oversikt over folkegrupper og nasjoner du kanskje aldri før har hørt om, i tillegg til informasjon om hvordan det står til med kristen aktivitet og hvor stor andel av befolkningen som er troende. Er du en misjonsstrateg vil du digge denne siden, og finne stoff til å boltre deg og misjonsfantasien din i. Siden er oversatt til fem språk. Minus: kan bli litt for mye tall. **VE**

Ressursnettsted

WWW.MISJON.INFO

Visste du at det finnes et «Norsk råd for evangelisering og misjon»? Stiftelsen Norme finner du på nettsiden www.norme.no. De har sammen med Ungdom i Oppdrag opprettet ressursnettstedet misjon.info. Siden er mulighetenes mekka for deg som har et globalt engasjement. Alt fra stillinger til kurs og happenings, festivaler og misjonsreiser finnes her. Fra misjon.info kan du gå videre til alle organisasjonene som finnes på Norme sine egne nettsider. Siden har også en misjonschat og mye stoff for ungdom. **VE**

MISJONSDINGSEN

Harmonium er navnet på et av Indias og Pakistans mest kjente instrumenter.

Dette benyttes i de fleste kristne menigheter. Instrumentet ble funnet opp så tidlig som i det 15. århundre, og kom til det indiske kontinentet med misjonærene. I begynnelsen hadde det en pedal, men det ble etter hvert ombygd, slik at man har en belg på baksiden av instrumentet som blir drevet med hånden til den som spiller. **VE**

VISSTE DU AT

■ De første norske pinsemisjonærene dro til India, Argentina og Swaziland for 100 år siden?

■ I løpet av disse 100 årene har norske pinsemenigheter sendt ut over 1000 misjonærer.

■ Norske misjonsorganisasjoner bruker 500 millioner kroner på arbeid i utlandet hvert år.

Hva har du på hjertet? Si det i M2!

For annonsering, kontakt markeds-
ansvarlig Håkon Skaug – hakon@k-s.no

Støtt
Innsamlings-
aksjonen!
Se vedlagt giro

Misjon er å krysse grenser

M2 ser på misjon fra flere sider. Misjon er ikke menn og kvinner med tropehjelm og lendeklede. Misjon er en livsstil. Og den er grenseløs. Vi kan alle krysse noen grenser for våre medmennesker.

Vi håper at du vil la deg engasjere!

M2 er et misjonsmagasin som utgis av KS publikasjoner AS i samarbeid med stiftelsen IBRA Media Norge og foreningen De Norske Pinsemenigheters Ytremisjon.

IBRA
M E D I A

